

Stilhed før stormen

Vi nærmer os i den grad afslutningen på den mest hæsblæsende Superliga-sæson, jeg mindes at have oplevet. I toppen er der stadig et par europæiske pladser at spille om, nu hvor mesterskabet er blevet parkeret på Frederiksberg. Men bunden er simpelthen forbudt for børn og svage sjæle.

AaB kan – hvis vi ser bort fra matematiske usandsynligheder omkring målscoren – selv klare ærterne hjemme mod Silkeborg, hvorimod kampen mellem Horsens og Lyngby bliver en giftig affære, hvor de to klubber kan risikere at spille hinanden ned. Hvilket giver mig mindelser om en kamp mellem Randers og Esbjerg for et par håndfulde år siden, hvor en sen udligning af Esbjerg samtidig med et sent mål af AaB i Parken betød, at Randers og Esbjerg begge trak sorteper. Aldrig har jeg oplevet så stille et stadion og ikke mindst to så stille omklædningsrum.

Jeg kunne også godt fabulere lidt over det ironiske i, at det er netop Brøndby, der spiller mesterskabet i hænderne på FC København. Selvfølgelig spiller alle kampe i løbet af sæsonen med, men det er nu engang det sidste indtryk, der bliver hængende.

Ellers havde vi i sidste uge det årlige dialogmøde med superligadommere, superligatrænere / assistenter og anførere. Det er faktisk et licenskrav, at man deltager i sådan et møde for at vende verdenssituationen og ikke mindst blive introduceret til årets lovændringer. Rent bortset fra, at det var en hyggelig eftermiddag, hvor snakken i pauserne er mindst lige så vigtig som selve mødet, var det interessant, at et par af de emner, som klubberne gerne ville diskutere, også er med i puljen af de ting, som læserne skriver og spørger om.

Det gælder f.eks. spørgsmålet om, hvorvidt der gives for meget snor ved åsted omkring indkast og frispark. En klub havde indsendt nogle videoclips, som ikke så kønne ud. Det drejer sig dels om indkast i angrebszonen, hvor det selvfølgelig er en fordel at komme længere ned, så indkastet kan serveres ind i straffesparksfeltet, således at angriberen kan heade forlæns og ikke skulle sende bolden videre med ryggen mod mål. Der var også et par frisparkseksempler tæt på straffesparksfeltet, hvor bolden lå noget fra det sted, hvor forseelsen blev begået.

Nu skal vi ikke være millimeterdemokrater og insistere på et helt nøjagtigt åsted ved igangsættelser i ufarlige områder (omkring midten), men så snart vi kommer ned i angrebszonen, kræves der en vis grad af nøjagtighed. Det kunne blive enige om – dommerne var også enige i, at dette var bare ikke godt nok, så det bliver et fokuspunkt i den kommende sæson. Nogle vil sige, at det er en teknikalitet, men i det øjeblik, hvor det kan risikere at blive til en farlig chance eller måske et mål, hører det tekniske op.

Indkastreglen er i øvrigt en sjov størrelse. Tager man lovteksten for pålydende, skal bolden komme retur på banen, hvor den gik ud – og det sker jo aldrig. I så fald skulle alle indkast kastes vinkelret ind.

Længden af VAR-reviews er også en evig kilde til diskussion. De tørre tal beviser, at det helt generelt er begrænset, hvad der tabes af tid på VAR. Alligevel mener mange læsere, at der går alt for lang tid. Der er uden tvivl en god del psykologi med i spillet her – tidsfornemmelsen kan snyde, når man venter i spænding. Jeg plejer at sige, at der er pokker til forskel på et halvt minut med kæresten og et halvt minut hos tandlægen. Langt de fleste målscoringer er VAR-checket, før spillerne er færdige med at juble, og bolden ligger oppe på midten – uden at

nogen overhovedet bemærker det. Men det er selvfølgelig de andre, som man husker – og det er yderst menneskeligt.

Der kan være flere gode forklaringer på tidsforbruget i de tilfælde, hvor situationen rammer overskrifterne. Det er vigtigt at finde den helt rigtige vinkel, som kan give beviset, for det skal i den bedste af alle verdener op på storskærmen og i TV bagefter, så man kan se, at der ikke er noget fordækt i afgørelsen (vigtigt i disse matchfixing-tider).

Og der kan være flere situationer, der skal checkes i samme spilforløb. Et af de mere grelle eksempler var et VAR-check på knap fire minutter – men der var tre knivskarpe offside-vurderinger inden for ti sekunder, der skulle tages stilling til, før målet korrekt kunne annulleres. At man i VAR-bilen under det massive pres så fik lavet en procedurefejl, så situationerne blev checket i omvendt rækkefølge, er uheldigt, men igen yderst menneskeligt. Man skal nok have haft hovedet inde i en VAR-bil for rigtig at fornemme, hvor stort presset er, og hvilket tempo der arbejdes i. Én af grundsætningerne i VAR er, det handler om den rigtige afgørelse og ikke tidsforbruget. At det så kan være hamrende irriterende at stå i uvished, er en anden sag – men jeg tror, at alle foretrækker at få den korrekte afgørelse – frem for den forkerte og så nogle TV-klip eller avisfotos, der dokumenterer, at det ikke så helt rigtigt ud.

Der var ikke de helt store forkromede situationer i forrige runde (i hvert fald ikke, når jeg fastholder, at jeg ikke udtaler mig om danske situationer, før vi har alle papirer inde – så lad bare være med i fremtiden at skrive om en situation, der skete i går), og jeg kan ikke nå at få Europa League-finalen med inden deadline, så jeg sparer krudtet til næste uge. Der skal nok opstå spændende ting i weekenden. Så kan redaktøren få lov til at anbringe et ekstra stort foto i denne uge...